

Елин Пелин

Врана и лисица

Намерила си врана някъде бучка сиренце и кацнала на едно дърво да си закуси. Видяла я лисицата, дошла под дървото и започнала да се умилква:

– Врано, вранчице, сестрице, колко си хубава! Какви лъскави черни крила, каква горделива стойка, какъв мил поглед! О, какъв ли сладък е пък гласът ти! Запей, миличка, дай да се насладя!...

Полъгала се враната от мазните думи на лисицата, отворила човка и запяла:

– Га, Га!...

И сиренцето паднало от човката на враната и лисицата го изяла.

Една друга врана чула това нещо и си казала:

– Чакай, кумичке лисичке, аз ще те науча!...

И взела тая врана в човката си един голям бял камък, приличен на буца сирене, и кацнала на едно дърво.

Дошла кума Лиса. Оттук се мазни, оттам се мазни и пак почнала да хитрува и на враната комплименти да прави:

– Каква си хубава, миличка Вранке! Какви Пера! Какви очи! О, пък гласът ти! Колко сладък трябва да е той! Запей, миличка, запей, та сърцето ми да зарадваш!

И враната, „възхитена“ от похвалите на лисицата, отворила човка и запяла:

– Га, Га!...

Протегнала се кума Лиса за сиренцето, но то не било сирене, а тежък камък.

Тежко паднал той и счупил муцунката на кумицата-лисицата. Заболяло я и тя горчиво заплакала. Чули кокошките, навирили си опашките от радост.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: <http://www.az-deteto.com/index.php?id=834>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5626>]